

Foto: Valentijn te Plate

Imposante knotwilg

Knotwilg: boom van de lage landen

Als er één boom oer-Nederlands is, dan is het wel de wilg. En dat geldt voor alle Nederlanden, zowel die van nu als die van vroeger: ook in Vlaanderen is de boom namelijk wijdverspreid. En dan hebben we het niet over de treurwilg, de kruipwilg of de boswilg, maar over de gewone huis-, tuin- en keukenwilg, ook wel de *schietwilg* genaamd.

Knotwilg van
respectabele leeftijd

Foto: Valentijn te Plate

Wanneer die wilg zo algemeen werd, weten we helaas niet, maar het was ergens in het grijze verleden. Misschien wel na een periode van kruiend ijs, waarbij wilgen langs de rivier door het ijs waren 'onthoofd'. Wie zal het zeggen? Het moet zijn opgevallen dat die onthoofde wilgen desalniettemin opnieuw uitliepen, en wel met vele takken tegelijk.

In die dagen - duizenden jaren terug - was kruiend ijs een regelmatig voorkomend fenomeen. De wilgen werden dus wel vaker door het rivierijs 'bijgeschoren'. Dus topzwaar werden die wilgenkruinen niet snel. Gebeurde dat wel, dan werden ze door rukwinden hoogwaterkrachtig

onderhanden genomen, waarbij ze niet zelden jammerlijk inscheurden.

Gevlochten tenen

Mensen hadden behoefte aan lange dunne twijgen. Deze zijn buigzaam en daardoor uitermate geschikt voor vlechtwerk. Ze gebruikten ze voor de vervaardiging van manden, eendenkorven, visfuisen, bijenkorven, versterking van oevers, afperking van tuinen en moestuinen, en als kraal om vee binnen te houden. De langhuizen van Germanen en Kelten werden met palen, balken en dak- en noklatten als geraamte verder opgevuld met vlechtwerk van wilgentenen en met leem dichtgesmeerd.

Eens geknot, altijd geknot: de groenploeg van de VNC doet het regelmatig: eerst met de zogenaamde takkenknipper het zware hout veilig verwijderen, daarna de knot netjes afwerken met de motorzaag.

Foto's: Valentijn te Plate

In later tijden werd het gevlecht van wilgentenen ook gebruikt om de vakken tussen het balkenhout van vakwerkhuisen op te vullen. Als dakbedekking werd riet of gekamd hooi gebruikt; tegen de wind werd de dakbedekking met wilgentenen vastgelegd.

Hakhout en grienden

Wanneer je een schietwilg kapt, doet hij zijn naam eer aan door altijd weer uit te schieten en omhoog te groeien, waardoor de typische griendstoven ontstaan. In de ochtendnevel gaan de grillig gevormde houten verschijningen met je fantasie op de loop. De griendstoven, uitgedost met eikvarens op 'schouders' en 'kopknoesten'; en met die gapende gaten en spleten waardoor ze op benen lijken te staan. Breekt dan de zon door, dan is alles groen: bast, algen, mossen en korstmossen, takken en bladeren.

Land onder de zee

Ons land - waterland, dit onder-de-zee-land - heeft behoefte aan wilgen, ook in de moderne tijd. Vroeger voor de dijkverzwaring: afzinkende vlechtwerken, verzaaid met basalt en keien. En vandaag de dag voor de talrijke tuinen die op nostalgische wijze afgebakend zijn. Het familiewapen van Piet Hein bestaat

uit een poort in wilgenvlechtwerk met een kraai op de post. De gebroeders van Limburg schilderden niet alleen de vlechtwerken van wilgentenen, maar ook de knotwilgenrijen die in die tijd de randen van akkers en weides in de Lage Landen omzoomden. Het is moeilijk in te schatten of te herleiden hoeveel geknotte wilgen naast de duizenden hectares grienden de Lage Landen ooit kenden, maar je moet eerder denken aan miljoenen dan aan duizenden.

De knotwilg kon je eenvoudig vermeerderen. Elke afgesnoeide tak, in veen- of kleigrond gestoken, begint voor zichzelf. Je kunt wilgen planten langs sloten, waar ze de oever vasthouden. Maar ook in lage heggen met een veekerende functie kan een knot, en zeker een knotwilg, gedijen. Hij vertakt dan boven de heg en staat uiteindelijk na een eeuw, als trotse wachter boven de heggen, zijn zilvergroene kruin uit te wapperen in de wind. Of mengt zich zacht ruisend op de achtergrond in de zang van de hagenvogels. De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat een knotwilg die eenmaal tot die status en onderhoudsvorm gedwongen is, een inscheurend, knarsend, instortend einde nadert als hij te lang aan zijn lot overgelaten wordt.

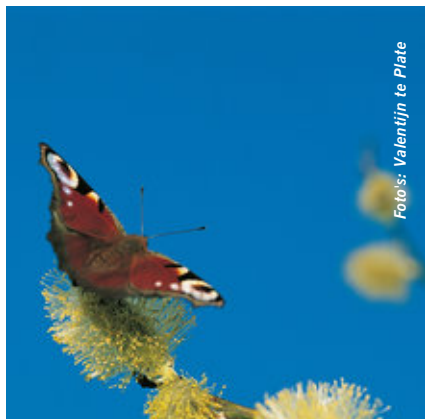
De jaren moe en uitgehold

Er is bij knotwilgen geen weg terug. Generatie op generatie van knotters dragen zorg voor hun knotten. Soms zie je ze kijken, van: "Nou, die is toch helemaal hol gerot, de jaren moe. Wat kan hier nou nog van worden?" Maar er hoeft maar een stukje bast nog vocht op te trekken uit de klei en omhoog te stuwen of hier en daar een knop weer uit te lopen of de knotter strijkt over zijn hart en zet het knotwerk toch maar voort. Het zou ook wat zijn als na al die generaties uitgerekend jij zou stoppen met knotten. Het einde komt uiteindelijk wel een keer natuurlijk. Meestal zijn er dan geen jaarringen meer te tellen: die zijn dan allang weg gerot. Wat dan nog staat, is een lege huls van wel een meter of meer in doorsnee, en met vlier en lijsterbes wortelend in het molm bovenin. Deze proberen nog de indruk te wekken dat het nog groen is daarboven. De wilg weet wel beter. Misschien is hij de enige die zijn leeftijd nog weet. Immers, niemand die nu nog leeft, was erbij toen de wilg knot werd.

De knotwilg als insectenhotel

Het ontroerende is dat wanneer de wilg allang dood is en allang om had moeten vallen, de haagstruiken de vermolmden resten nog jaren overeind kunnen houden. Wat er dan nog allemaal knaagt en scharrelt, likt en slijmt in molm en bast en de vergankelijkheid vrij baan geeft, is veel. Bij de totale levenscyclus van een knotwilg horen zo veel soorten dieren en planten die van het knotwilgenleven profiteren dat het je werkelijk gaat duizelen. Bovendien groeit dat leven met de jaren alsmaar verder aan naarmate de knot rijpt. Gelukkig worden knotwilgen veel ouder dan hun wild uitgroeiende, niet beknotte soortgenoten. Twee, drie, misschien wel vier keer zo oud.

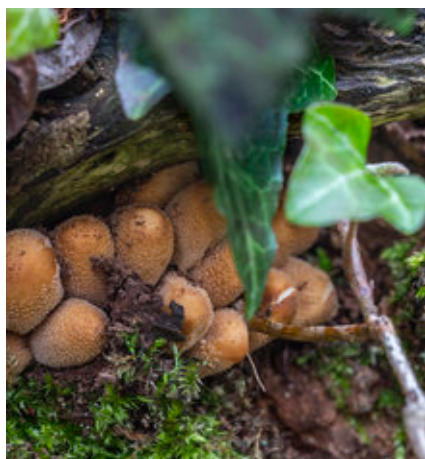
Wat er niet allemaal onder de bast kruipt en krioelt. De wilgenhoutrups en -vlinder natuurlijk, het gevlekte wilgenhaantje en de eveneens gevlekte wilgenmot, om maar te zwijgen van al die pissebedden, spinnen, duizendpoten, mieren en wat dies meer zij. Een beetje knotwilg op

Foto's: Valentijn te Plate

Boven: een dagpauwoog op een bloeiende wilg.

Rechts: niet meer knotten betekent dat de boom zijn zware takkenpruik niet meer kan dragen, en uitscheurt. Onder: mossen, korstmossen, klimop en zwammetjes in vermolmd wilgenhout.

leeftijd is van zichzelf al een insecten-hotel. Maar dat gewervelde en ongewervelde leven heeft een ongekeerde rijkdom die pas in de duisternis te voorschijn komt. De gemaskerde bunzing, 'ulling' zoals ze hem in Brabant noemen, en zijn veel kleinere neef de wezel vinden er een onderkomen, net als vleermuizen, steenuilen, steenmarters en de kerkuil, bosuil en andere nachtbrakers. Overdag blijken ook spreeuwen, boomkruipers en mezen er een nest in te kunnen hebben, net als de holenduif. Merels, lijsters, gekraagde roodstaarten; de knotwilg is ze niet vreemd. En wanneer ze bloeien: een en

al stuifmeel en honing, het gonst dan rond de bomen van de bijen, hommels en vlinders.

Knotbomen hebben, zoals gezegd, iets ontroerends. Dat komt niet alleen door hun schoonheid en hun vaak zeer respectabele leeftijd. Wie een boom begint te knotten, moet hiermee doorgaan tot hij erbij neervalt. Die 'hij' kan de boom zijn, maar meestal is het de knotter. Zo'n knotter moet erop vertrouwen dat na zijn dood iemand anders het werk van hem overneemt.

Wie dan leeft, dan zorgt.

Knotwilgen. Overal in ons land stonden ze langs wegen en beken, op dijken, langs sloten en vaarten, op de grenzen van percelen, in uiterwaarden en rond boerenerven. De knotwilg is net zo Nederlands als molens en tulpen. Geen land in Europa dat zo verknocht aan knotwilgen zou moeten zijn als ons land.

Foto's: Valentijn te Plate

1,2 kilometer heg geplant in UNESCO-gebied Maasheggen

Op vrijdagmiddag 1 april 2022 plantten diverse gebiedspartijen gezamenlijk de laatste meters van een groot heggenherstelproject aan. Het was het sluitstuk van een nieuw netwerk van 1,2 kilometer heggen, waarvan de rest al eerder machinaal was geplant door de groenploeg van de Vereniging Nederlands Cultuurlandschap (VNC).

Vliegwiel

Dankzij een extra bijdrage van de Postcode Loterij in 2016 heeft de VNC in het Maasheggengebied percelen kunnen kopen om de heggen veilig te stellen. Ook de erkenning van de Maasheggen als UNESCO-biosfeergebied in 2018 was onderdeel van dit project, en het had talloze andere positieve ontwikkelingen in de Maasheggen tot gevolg. Die financiële steun gaf onder meer een flinke impuls aan het agrarisch Collectief Delta-plan Landschap, waarin veertig boeren meededen aan het collectief beheer van heggen, vogelakkers en kruidenstroken.

Daarnaast kwam het geld ten goede aan tal van projecten ten behoeve van de biodiversiteit, zoals het poelenproject voor de kamsalamanders.

Goed heggenbeheer

Steeds meer gemeentes en andere partijen zijn inmiddels aangehaakt bij het collectieve heggenbeheer. Daardoor wordt er nu ruim 120 kilometer in het Maasheggengebied op ecologisch verantwoorde wijze beheerd door de VNC. De aankoop van de strategisch gelegen percelen door de VNC is mogelijk door de vrijwillige kavelruil die plaatsvindt in

de Maasheggen. Door de ruil kan enerzijds de agrarische bedrijfsvoering van boeren worden geoptimaliseerd door gunstiger landverdeling en anderzijds het landschap worden hersteld.

De VNC zet zich dagelijks in voor een mooier Nederland. In de Maasheggen doen we dat samen met ons Collectief Delta-plan Landschap, de gemeente Land van Cuijk, de provincie Noord-Brabant, Staatsbosbeheer, Groen Ontwikkefonds Brabant, Stichting Landschapsbeheer Boxmeer en vele anderen.

Hoogstamboomgaarden in Buitenland van Rhon

schreven wij al over de stand van zaken in het Buitenland van Rhon. We kunnen zien dat er sinds het begin van het project al veel moois in het gebied is gerealiseerd.

Onlangs is in het Buitenland van Rhon 3,5 hectare aan hoogstamboomgaarden aangelegd. Het gaat om in totaal 200 bomen, verdeeld over 43 soorten appels, peren, kersen, pruimen en walnoten. De bomen dienen vooral als natuurmaatregel en zorgen voor veel biodiversiteit door het aantrekken van insecten en vogels. Ook wordt van een deel van de appels cider gemaakt.

Op de website buitenland-van-rhon.nl kunt u meer lezen over de hoogstamboomgaarden en een video bekijken over de feestelijke viering.

De VNC is betrokken bij de landschappelijke ontwikkeling van het Buitenland van Rhon, in de polder Rhon onder Rotterdam. In dit gebied wordt uitvoering gegeven aan een in 2018 gepresenteerd 'streefbeeld'. Het doel van dit project is het Buitenland te ontwikkelen op het gebied van natuur, landbouw en recreatie. Sindsdien zijn vele landschapselementen aangelegd en wordt er geëxperimenteerd met diverse vormen natuurvriendelijke landbouw. In het herfstnummer van 2021 van *landschappelijk*

Een nieuw aangelegde houtwal.

Groot landschapsherstelproject op landgoederen Twickel en Hof te Dieren

Foto's: Gerjan Sengers

Het Collectief Deltaplan Landschap en Stichting Twickel zijn samen een groot landschapsherstelproject gestart op landgoed Twickel in Overijssel en landgoed Hof te Dieren in Gelderland. Het Collectief is een vereniging die zich inzet voor agrarisch natuurbeheer. Stichting Twickel beheert verschillende landgoederen en beschermt daarvan het natuurschoon en het landschappelijke karakter, waarbij de agrariërs op de landbouwgronden een cruciale rol spelen.

Het doel van het project is samen met agrariërs de biodiversiteit te stimuleren, het landschap te verrijken en de cultuurhistorie te versterken. Daarvoor wordt ten eerste het netwerk van houtwallen hersteld en uitgebreid: in totaal wordt 2,5 kilometer houtwal hersteld of aangelegd. Houtwallen herbergen allerlei plant- en diersoorten, in het bijzonder wanneer ze in een netwerk verbonden zijn met elkaar en met andere landschapselementen, bossen of natuur. Bovendien heeft een houtwal een zon- en een schaduwkant, waardoor iedere kant van het wallichaam zijn eigen soorten kent.

Verder wordt er 18 kilometer aan struweelhagen en 6 kilometer aan houtsingels aangelegd om de ontbrekende schakels in het netwerk van landschapselementen te realiseren. Ook wordt er 24 hectare kruidenrijke graslandstroken ingezaaid en 10 hectare meerjarige vogelakkers aangelegd, beide goed voor vele vogels en insecten. Ten slotte is het delen van kennis een belangrijk onderdeel van het project; dit gebeurt onder meer door het organiseren van kennisbijeenkomsten. Het herstel en de aanleg van de houtwallen en de aanleg van de singels

vinden plaats op landgoed Twickel in Overijssel, dat 4500 hectare omvat en van oudsher een afwisselend Twents landschap kent. Er komen bos, hei, beekdalen, es-complexen en heideontginningen voor, met landschapselementen als houtwallen, hagen, solitaire bomen, esrandbeplantingen en steilranden. De struweelhagen komen grotendeels op landgoed Hof te Dieren in Gelderland.

Dit 1000 hectare grote landgoed bestaat uit bossen op de Veluwezoom en weilanden met hagen in de uiterwaarden van de IJssel.

Dit is een tweejarig project. Dit plantseizoen zijn al de eerste wallen, hagen en singels aangelegd: 1,4 kilometer houtwal, 11,3 kilometer struweelhaag en 5,7 km houtsingel. Najaar 2022 worden de eerste kruidenrijke graslandstroken ingezaaid. In 2023 worden de resterende landschapselementen gerealiseerd. In het project wordt nauw samengewerkt met de agrariërs van Twickel, om zo de landbouw op de landgoederen natuurinclusiever te maken. De Vereniging Nederlands Cultuurlandschap verzorgt in opdracht van het Collectief het projectmanagement, het schrijven van gebiedsplannen en het organiseren van de kennisbijeenkomsten.

Europees Landbouwfonds voor Plattelandsontwikkeling: Europa investeert in zijn landschap.

Ministerie van Landbouw,
Natuur en Voedselkwaliteit

Medegefinancierd door
de Europese Unie

*De nieuwe houtwallen
verrijken de
landschappelijke
structuur.*

Steeds vaker kom ik tijdens boswandelingen in natuurgebieden zakjes tegen in kleuren die maar niet willen 'wegfaden' tegen de achtergrond. Ze zijn van een soort onnatuurlijk groen of blauw. Soms hangen ze aan een tak te bungelen of zie je ze schijnbaar nonchalant in het bos slingeren.

Ik begreep er eerst helemaal niets van, en nu eigenlijk nog steeds niet. Mijn hersens krijgen knetterende kortsluiting over het onwerkelijk aandoende fenomeen. In het rijk der dieren zijn het met name de wezens die door ons mensen gevoerd worden waarvan de uitwerpselen onbedaarlijk smerig stinken: varkens, kippen, honden, katten. Je kunt je neus dichtknijpen, maar zó lang je adem inhouden is eenvoudigweg niet mogelijk. Hondenpoep, een grote ergernis van velen, in parken en op trottoirs, of tussen geparkeerde auto's. In de stad kun je er overal wel een keer in trappen.

Ik snap dat je je als hondenbezitter danig kunt schamen voor de door je hond even verkeerd geparkeerde drol en deze netjes met een handschoen of zakje oppakt en in een prullenbak of thuis in de kliko deponeert. Maar wat doen al die latex handschoenen en al die (al dan niet biologisch afbreekbare) zakjes in de natuur? De natuur, nota bene de plek waar eten, verteren en opruimen aan de orde van de dag zijn.

Als drollen érgens snel verregenen, door muizen of eksters van nog eetbare resten ontdaan worden en door een leger bacteriën en mestkevers en ik weet niet wat nog meer verteerd worden, dan is het wel in de natuur.

En natuurlijk, veel dieren zullen ook bang zijn voor te veel hondenpoep. Voor hun toch het bewijs dat grote hordes wolfachtigen, gezien de vele afwijkende uitwerpselen en geurvlaggen, bezit genomen hebben van hun bosgebied.

Als de bosbewoners zich daar in de avonduren bewegen, hoe kunnen zij dan weten dat al die honden allang thuis in hun mand liggen, met een scheef oog af en toe tv kijkend als er een honden-commercial voorbijkomt?

Foto: Valentijn te Plate

Het toppunt van vervreemding

Met handschoenen en zakjes maken we het hondenpoepprobleem alleen maar erger. We blijken er niets, maar dan ook helemaal niets van te begrijpen.

Hondendrollen worden, net als alle andere uitwerpselen in de natuur, vanzelf opgeruimd, behalve als je dat proces frustreert door de poep in een onnatuurlijk zakje te stoppen.

Het is dat totaal niet begrijpen van de kringloop in de natuur dat mij zorgen baart. Het betrekkelijk kleine ongemak van de plastic hondenpoepzakjes staat symbool voor een grotere, fundamentele zorg en ergernis.

'Kringlooeconomie', 'kringlooplandbouw', 'natuurinclusief boeren' - het zijn begrippen die bij mij opzien baren. Met deze expliciete termen zeggen we impliciet dat we de natuur hebben buitengesloten in onze landbouw en dat onze landbouw en ook onze economie geen kringloop kennen.

Je moet wel ongelooflijk dwaas zijn om te denken dat je landbouw kunt bedrijven zónder de natuur. Dat er, wanneer de economie geen kringloop kent (en dus voortdurend onvervangbare waarden weg laat lekken omdat de cirkel verbroken is), geen toekomst

meer is. Die hondenpoepzakjes staan symbool voor totale vervreemding. We zitten in een 'voertuig' zonder te weten hoe het te besturen. En de gebruiksaanwijzing? Ik heb het bange voor gevoel dat die ergens anders voor gebruikt is.

Laatst sprak ik een projectontwikkelaar die mij van zijn goede inborst en denkrichting probeerde te overtuigen. Hij dacht waarschijnlijk dat hij een natuurbeschermer tegenover zich had en wilde het verschil overbruggen.

'Ik houd ook van de natuur, hoor. Waarom dacht u anders dat ik de afgelopen dagen in de Achterhoek en in Zuid-Limburg gewandeld heb?' Alsof het bijzonder is dat je van de natuur houdt en dat je ervoor opkomt.

Als niet iedereen ons gezamenlijke 'voertuig' in de armen sluit, repareert en koestert, wordt ons tripje verdomd kort. Als je niet met de natuur boert, pleeg je roofbouw. Als onze economie niet snel een kringloop beschrijft, benemen we onze kinderen hun adem.

Jaap Dirkmaat,
directeur

Nieuw landschap van vier kilometer struweelhagen in Wijchen

In Wijchen heeft de VNC 25 hectare landbouwgronden verrijkt met 4 kilometer struweelhagen. Door deze aanplant wordt landbouw gecombineerd met landschapsherstel en krijgt de biodiversiteit een sterke impuls.

De hagen vormen een thuis voor allerlei zoogdieren, vogels en insecten. Deze aankleding van het boerenland bestaat uit verschillende soorten autochtoon plantmateriaal, waaronder meidoorn, Gelderse roos en wegedoorn.

De landbouwgronden zijn eigendom van de stichting tot Beheer van het Vermogen der Oud Burgeren (BVOB). BVOB bezit van oudsher landbouwgronden die zij verpacht. Deze worden nu duurzamer ingezet om bij te dragen aan herstel van de biodiversiteit. Zodoende heeft BVOB de VNC benaderd om een landschappelijk inrichtingsplan op te stellen en uit te voeren.

Boerderij De Eikenhorst in Wijchen pacht de landbouwgronden. Hier worden verschillende gewassen geteeld, waaronder kruidenrijk grasland, veldbonen als krachtvoerverslapper voor de koeien en diverse gangbare gewassen.

Samen met het agrarisch Collectief Rivierenland beheert de pachter tevens akkerranden op de gronden, wat nog meer biodiversiteit oplevert. Het Collectief heeft tevens de subsidieaanvraag richting de provincie Gelderland verzorgd.

Het bord naast de percelen waar de nieuwe hagen zijn aangeplant. Dit project is een samenwerking van de stichting tot Beheer van het Vermogen der Oud Burgeren, boerderij De Eikenhorst, Vereniging Nederlands Cultuurlandschap, Collectief Rivierenland en provincie Gelderland.

Boven: het prille begin van de net aangeplante struiken...

...die uiteindelijk een prachtig netwerk van struweelhagen zullen vormen. (Deze foto is gemaakt in de Maasheggen.)

Tentoonstelling 100 Jaar Huis Wylerberg geopend

Op vrijdagmiddag 20 mei vond de feestelijke opening plaats van de tentoonstelling ter gelegenheid van het naderende honderdjarig bestaan van Huis Wylerberg, inmiddels al bijna veertig jaar het kantoor van de VNC en haar voorganger Das&Boom.

Huis Wylerberg kent een bijzondere en bewogen geschiedenis, gevormd door twee Wereldoorlogen, grensverschuivingen en een bijzondere vrouw in de persoon van Marie Schuster. Zij was de opdrachtgeefster en de eerste bewoonster van dit in 1924 gebouwde landhuis. Het huis is in expressionistische stijl ontworpen door architect Otto Bartning.

Marie Schuster stond indertijd ten onrechte bekend als de 'tante van Hermann Göring' (in feite was hij niet meer dan een verre aangetrouwde achterneef), maar was in werkelijkheid een vrijzinnige vrouw die in aanloop naar de Tweede Wereldoorlog Joden heeft helpen ontsnappen aan het nazibewind in het Duitsland van de jaren '30. Het huis zou later nog bewoond worden door de dochter van Marie Schuster en nog later dienen als instituut voor gehandicapte kinderen, totdat het in 1984 door de toenmalige Vereniging Das&Boom als kantoor en dassenopvang in gebruik werd genomen.

Burgemeester Mark Slinkman van de gemeente Berg en Dal opende de tentoonstelling.

Tot op heden is Huis Wylerberg het langst gebruikt door respectievelijk de Vereniging Das&Boom en de Vereniging Nederlands Cultuurlandschap. Daarom vinden wij het belangrijk om aandacht te besteden aan het bijzondere verhaal van dit pand. Dit verhaal wordt in de tentoonstelling in beeld en tekst verteld door middel van historische objecten, een documentaire die ter plekke te bekijken is en informatieborden in de omgeving van het huis.

De tentoonstelling maakt onderdeel uit van een gratis bezoek aan het Landschapsmuseum gevestigd in Huis Wylerberg, van april t/m oktober iedere woensdag en zondag geopend van 10.00 tot 17.00 uur (november t/m maart en op feestdagen gesloten).

Kijk voor meer informatie over de geschiedenis van Huis Wylerberg op www.100jaarwylerberg.nl.

Acceptgiro verdwijnt

Per 1 juni 2023 verdwijnt de acceptgirokaart uit het betalingsverkeer. Omdat dit betaalmiddel de laatste jaren steeds minder wordt gebruikt, heeft de eigenaar van de dienst besloten het vanaf medio 2023 niet meer aan te bieden.

De VNC betreurt dit besluit, omdat veel van onze leden nog gebruikmaken van de acceptgiro. Dat geldt overigens ook voor veel andere goede doelen. De VNC onderzoekt momenteel geschikte alternatieven voor de acceptgiro en zal u hierover tijdig informeren.

U kunt natuurlijk ook altijd overstappen op betaling per automatische incasso-opdracht. Dit scheelt niet alleen papier en kosten; u weet dan ook zeker dat uw contributie tijdig betaald wordt zonder dat u er zelf iets voor hoeft te doen. Voor u én voor ons gemakkelijker.

Wilt u overstappen op automatische incasso, stuur dan een e-mail naar info@nederlandscultuurlandschap.nl of bel tijdens kantooruren naar 024-68 422 94.

Wij worden gesteund door

Zomeractie

Over enkele dagen ontvangt u post over de Zomeractie. Deze staat in het teken van de aanschaf van een nieuwe server: het systeem waarop veel van wat we digitaal doen, draait. Daar staan al onze bestanden op maar ook ons e-mailverkeer. Onze oude server gebruiken we inmiddels alweer twaalf jaar, dus die is nodig aan vervanging toe. Uw bijdrage zal worden gebruikt om dit mogelijk te maken.